

Arrest

nr. 59 490 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren zonder nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. MEDKO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer K.R., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u geen enkel staatsburgerschap bezit. U bent van Armeense origine. U werd op 28/12/1977 geboren in Baku, Azerbeidzjan. In 1988 ontvluchtte u Azerbeidzjan omwille van het etnische geweld waarbij uw vader ook was omgekomen. U beweert dat u sinds 7 december 1988 altijd in de Armeense enclave Nagorno-Karabakh hebt gewoond. In 1999 ontmoette u uw partner, E.(...) G.(...) (O.V. 6.527.947), ook een etnisch Armeense vluchteling uit Azerbeidzjan. Uw vrouw verklaart eveneens geen enkel staatsburgerschap te bezitten. U beweert dat u sinds 2000 onafgebroken samen met uw vrouw in het dorp Thalich (district Martakert) in Nagorno-Karabakh hebt gewoond. In 1996, toen u de dienstplichtige leeftijd bereikte, nam u dienst in de 'NKR Defense Army', het leger van de autonome Republiek Nagorno-Karabakh. U werkte als radio-operator bij de Dienst Communicatie in de militaire basis in Thalich. U wilde eigenlijk het leger verlaten, maar uw oversten

lieten u niet vertrekken. In 2004, toen uw contract afliep, werd u onder druk gezet om een nieuw vijfjarig contract te ondertekenen. In 2009 werd u opnieuw onder druk gezet.

Op 28 oktober 2009 begonnen uw problemen. U was 's avonds aan het werk op de militaire basis toen u op een radiofrequentie stootte die door het Azerbeidzjaanse leger werd gebruikt. U begon het radiobericht te noteren. Toen uw overste plots binnenkwam, verdacht hij u ervan te spioneren voor de Azeri. U werd als een verrader in de boeien geslagen. De volgende ochtend, op 29 oktober 2009, werd u naar het bureau van de commandant van uw basis gebracht, waar u werd mishandeld. De dag nadien, op 30 oktober 2009, werd u ondervraagd door een medewerker van het militair parket. 's Avonds werd u opnieuw opgesloten. Die nacht kon u ontsnappen. U overtuigde de bewaker om u even naar huis te laten gaan en beloofde hem om voor de ochtend terug te zijn. U dook echter onder bij uw vriend V.(...) in het dorp Thalich. De volgende ochtend kwamen militairen naar uw huis in Thalich om u te zoeken. Ze bedreigden uw vrouw. Hierop vertrok uw vrouw naar haar tante die ook in het dorp woonde. Die nacht werd jullie huis in brand gestoken.

Op 3 november 2009 vertrok u uit Thalich. Uw vriend V.(...) bracht u naar Stepanakert, waar u overstapte in de laadruimte van een vrachtwagen. Met deze vrachtwagen reisde u tot België. U had geen reisdocumenten bij. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde omdat u ingesloten zat in de vrachtwagen. Op 10 november 2009 kwam u aan in België. Op 16 november 2009 vroeg u asiel aan.

In België ontmoette u uw schoonouders, M.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991) en S.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991), die sinds 2004 in België verblijven. Hun asielaanvraag werd verworpen op 29 juni 2004. Uw schoonbroer, B.(...) G.(...) (O.V. 4.408.618), verblijft al sinds 1995 in België. Hij diende in 1995 een asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd geweigerd op 14 juni 2004.

B. Motivering

U vreest dat u in Nagorno-Karabakh zult worden vermoord door de militaire overheden. U wordt als verrader beschouwd omdat men u verdenkt van spionage voor het Azerbeidzjaanse leger. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat uw beweerde verblijf in Nagorno-Karabakh niet geloofwaardig is. Na een grondig onderzoek naar uw recente herkomst blijkt immers dat uw kennis over de enclave Nagorno-Karabakh, waar u volgens uw verklaringen de afgelopen 19 jaar onafgebroken zou hebben gewoond, absoluut ontoereikend is.

Zo bleek u nagenoeg niets te weten over belangrijke politieke gebeurtenissen die de laatste jaren in de enclave hebben plaatsgevonden. U wist wel dat Bako Sahakyan de huidige president van Nagorno-Karabakh is, maar u meende verkeerdelijk dat er vóór hem geen enkele andere president was geweest (CGVS, p. 8-9). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is Bako Shakyan echter pas sinds 2007 president. Voor hem waren er nog een aantal andere presidenten in Nagorno-Karabakh, waaronder de eerste president en 'pater patriae' Robert Kocharian, die later ook president van Armenië werd (cf. info bijlage 6). Daarnaast bleek u ook niet te weten wie de huidige eerste minister van Nagorno-Karabakh is of wanneer de laatste presidents- of parlamentsverkiezingen werden gehouden. U wist zelfs niet of en wanneer het referendum over de onafhankelijkheid van de Republiek Nagorno-Karabakh werd gehouden (CGVS, p. 8-9). Dit is uitermate opmerkelijk, gezien dit referendum uit 2006 een zeer belangrijk moment was in de geschiedenis van deze kleine enclave, wat ondermeer tot uiting kwam in de hoge opkomst van meer dan 80% en de bijna unanieme ja-stem van 98% pro onafhankelijkheid (cf. info bijlage 1).

Verder bleek u nauwelijks iets te weten over de geografie van Nagorno-Karabakh. Hoewel u enkele dorpen uit de omgeving van Thalich kon opsommen (CGVS, p. 7) alsook enkele districten van Nagorno-Karabakh (CGVS, p. 8), kon u echter geen enkele rivier in geheel Nagorno-Karabakh bij naam noemen. Zelfs toen u gevraagd werd naar de naam van de rivier in uw eigen district Martakert, die op nauwelijks enkele kilometer van uw dorp Thalich stroomt, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist evenmin dat deze rivier, de 'Tartar', vanuit Karabakh verder loopt naar Leninavan, een stad die aan de andere kant van de grens in Azerbeidzjan ligt (CGVS, p. 8) (cf. info bijlage 2). Ook wat betreft andere geografische kenmerken in Nagorno-Karabakh, zoals bergen, bleek uw kennis ondermaats. Hoewel Karabakh een bergachtig gebied is met een aantal bekende hoge pieken (cf. info bijlage 3), kon u slechts één berg, zijnde de 'Mrav', noemen (CGVS, p. 10). Het is eveneens opmerkelijk dat u geen enkel christelijk klooster of kerk uit Nagorno-Karabakh kon opnoemen, terwijl deze regio bekend staat voor zijn oude christelijke monumenten die een belangrijk onderdeel van het nationale erfgoed van Karabakh vormen (cf. info bijlage 4).

Uw kennis over Nagorno-Karabakh bleek ook ernstig ontoereikend op tal van andere vlakken. Zo wist u wel dat het prefix van telefoonnummers in Karabakh '+374 47' is, maar toen u gevraagd werd wat het bijkomende getal voor het district Martakert was, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon evenmin vertellen wat het prefix is voor mobiele nummers in Karabakh (CGVS, p. 8) (cf. info bijlage 4). Daarnaast bleek u ook niet op de hoogte te zijn van welke media er in Nagorno-Karabakh bestaan. U

noemde één televisiezender, 'KRN1' (waarvan het bestaan niet kon worden geverifieerd), maar u slaagde er niet in om ook maar één krant of radiozender op te noemen. Dit terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er heel wat verschillende kranten en radiozenders bestaan in Nagorno-Karabakh (cf. info bijlage 4). Hoewel u beweert al meer dan 10 jaar voor het leger te werken, bleek u er zelfs niet op de hoogte van te zijn dat het Ministerie van Defensie een eigen krant uitgeeft, nl. 'Martik' (CGVS, p. 13). Vervolgens, voor wat betreft specifieke feestdagen die in Karabakh worden gehouden, kon u niet vertellen op welke dag 'Onafhankelijkheidsdag' valt en wist u niet eens af van het bestaan van de 'Arshak Herlevingsdag'. U wist ook niet te vertellen wat de feestdag was wanneer de 'Gevallen Soldaten en de Vermisten in de Strijd' werden herdacht, hoewel u toch in het leger beweerde te werken (CGVS, p. 9) (cf. info bijlage 6).

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u, toen u gevraagd werd of u zelf enkele gebeurtenissen kon opnoemen die de laatste jaren in de buurt van uw woonplaats hadden plaatsgevonden, zoals bijvoorbeeld gevechten, natuurrampen, ongelukken, nieuwe wegen of gebouwen, feesten, etc., u geen enkel concreet voorbeeld kon geven. Wanneer u daarop werd gevraagd of er in de regio Martakert in de laatste jaren nog gevechten waren geweest, zei u dat er voortdurend gewapende incidenten waren geweest. U kon echter geen enkel concreet voorbeeld van dergelijk incident geven. Toen u erop gewezen werd dat er in maart 2008 in Martakert een reeks belangrijke incidenten waren geweest, bleek u daar niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p. 10-11). Indien u werkelijk in het district Martakert woonde en indien u werkelijk als militair in Martakert gelegerd was, dan is het absoluut niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat er in maart 2008 in Martakert gevechten uitbraken tussen Armeense en Azerbeidzjaanse troepen. Deze incidenten waren immers de zwaarste vijandelijkheden tussen etnisch Armeense troepen en het Azerbeidzjaanse leger sinds het staakt-het-vuren op het einde van de Nagorno-Karabakh Oorlog in 1994 (cf. info bijlage 9).

Al deze bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Nagorno-Karabakh. Indien u werkelijk de afgelopen 19 jaar ononderbroken in Nagorno-Karabakh zou hebben gewoond en gewerkt, dan mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van een aantal elementaire zaken over dit gebied.

Ten tweede oordeelt het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig is dat u vanaf 1996 tot aan uw vertrek in 2009 in het leger van de autonome Republiek Nagorno-Karabakh zou gediend hebben.

Zoals hierboven beschreven is het immers helemaal niet geloofwaardig dat u de belangrijke militaire incidenten in maart 2008 in Martakert niet kon plaats zien. Er werd daarnaast ook al gewezen op het feit dat u niet wist dat het Ministerie van Defensie een eigen krant uitgaaf en dat u niet wist wanneer de feestdag voor 'Gevallen Soldaten en de Vermisten in de Strijd' plaatsvond.

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u in het leger werkte, wordt nog verder ondermijnd door een aantal bijkomende vaststellingen. Toen u gevraagd werd wie de huidige minister van Defensie van Nagorno-Karabakh was, kon u hier geen antwoord op geven. Zelfs toen u gevraagd werd of u de naam Movsen Hakobyan kende, bleek deze naam u niets te zeggen (CGVS, p. 12-13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is Movsen Hakobyan al sinds 2007 minister van Defensie van Nagorno-Karabakh (cf. bijlage 1). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wie de stafchef van het leger van Nagorno-Karabakh was, zei u dat dit generaal-luitenant Yuri Kachaturov was (CGVS, p. 12-13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is deze persoon echter de stafchef van het leger van de Republiek Armenië, en dus niet de stafchef van de strijdkrachten van de autonome Republiek Nagorno-Karabakh (cf. bijlage 1). Daarenboven is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u bijna niets kon vertellen over uw werk als radio-operator in het leger. Toen u gevraagd werd met welk type apparaat u werkte, kon u enkel zeggen dat het toestel dat u bediende 'Comutator' heette en '46 kleppen' had. Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u geen enkele informatie kon verschaffen over het merk, het bouwjaar of het specifieke type van het toestel waarmee u dagelijks zou gewerkt hebben (CGVS, p. 14).

Het feit dat uw kennis ook op het vlak van militaire aangelegenheden ernstig tekort schiet, doet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw bewering als zou u sinds 1996 in het leger van Nagorno-Karabakh hebben gediend niet geloofwaardig is. Deze vaststelling doet daarenboven nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Nagorno-Karabakh.

Ten derde moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen enkel objectief element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u de afgelopen 19 jaar effectief in Nagorno-Karabakh zou hebben verbleven. Daarenboven reikt u ook geen enkel bewijs aan om uw bewering te staven als zou u sinds 1996 in het leger van Nagorno-Karabakh hebben gediend.

U legt geen enkel document voor om uw bewering te staven als zou u sinds 1988 in Karabakh hebben gewoond. Zo zou u bijvoorbeeld een (tijdelijk) paspoort, een (tijdelijke) verblijfsvergunning, schoolattesten uit uw jeugd, een eigendomsakte of huurcontract van uw huis, medische documenten of enig ander stuk kunnen voorleggen om te staven dat u daar effectief hebt

gewoond. Wat betreft uw werk in het leger zou u bijvoorbeeld contracten, verzekeringsdocumenten, of foto's van u in het leger kunnen voorleggen om aan te tonen dat u effectief in het leger hebt gewerkt. De vaststelling dat u geen enkel stuk kunt voorleggen om uw verblijf van bijna 20 jaar in Nagorno-Karabakh aan te tonen of om uw lange carrière in het leger te staven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Als verklaring voor het ontbreken van deze documenten stelde u dat uw USSR paspoort en uw legerboekje werden afgenomen. U verklaart dat u naast deze twee documenten nooit enig ander document hebt ontvangen waarmee u uw verblijf in Nagorno-Karabakh zou kunnen aantonen (CGVS, p. 5-6). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat u in de bijna 20 jaar dat u in Nagorno-Karabakh woonde nooit enig document zou hebben ontvangen waarmee u uw verblijf zou kunnen aantonen. Indien u daar werkelijk uw officiële verblijfplaats zou hebben gehad, indien u werkelijk uw jeugd in Karabakh zou hebben doorgebracht en daar school zou hebben gelopen, indien u werkelijk uw legerdienst zou vervuld hebben en indien u werkelijk nadien als beroepsmilitair in het leger van Nagorno-Karabakh zou hebben gediend, dan is het niet geloofwaardig dat u het Commissariaat-generaal hier geen enkel bewijs van zou kunnen voorleggen.

De vaststelling dat u geen enkel document kunt voorleggen om uw verblijf in Nagorno-Karabakh te staven is des te opmerkelijker, gezien u wél documenten voorlegt om te bewijzen dat u vroeger in Azerbeidzjan zou hebben gewoond. Deze stukken; uw geboorteakte, uw schoolattesten, de huwelijksakte van uw ouders en de overlijdensakte van uw vader, dateren echter van vóór 1988. Uw identiteit en het feit dat u in uw jeugd in Azerbeidzjan zou hebben gewoond worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken.

Tenslotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat er in hoofde van uw vrouw, E.(...) G.(...) (O.V. 6.527.947), met wie u beweert sinds 2000 onafgebroken in Nagorno-Karabakh te hebben gewoond, ernstige aanwijzingen bestaan dat zij tijdens die periode in de Russische Federatie heeft gewoond en dat zij het Armeense staatsburgerschap zou hebben.

U en uw vrouw verklaarden dat u sinds 2000 samen in het dorp Thalich in Nagorno-Karabakh zou hebben gewoond. U verklaarde dat uw vrouw in deze periode nooit ergens anders verbleven had (CGVS, p. 5-6). Ook uw vrouw beweerde dat zij in deze periode Nagorno-Karabakh nooit had verlaten (CGVS E.(...), p. 4). Uit de verklaringen die uw schoonouders, M.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991) en S.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991), in het kader van hun asielprocedure in 2004 aflegden, blijkt echter dat uw echtgenote destijds in de Russische Federatie woonde. Uw schoonouders vertelden immers dat uw echtgenote toen als secretaresse in Moskou werkte. Zij zou evenwel het Armeense staatsburgerschap hebben gehad. Uw schoonouders zeiden dat ze bij hun vertrek uit Armenië eerst naar hun dochters in Moskou waren gereisd. Omdat die echter niet in hun onderhoud konden voorzien, trokken zij vervolgens verder naar België (DVZ Maïs, p. 5, 14; CGVS Maïs, p. 3; CGVS S.(...), p. 5). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u niet wist waarom uw schoonouders dit hadden verteld. U hield vol dat uw vrouw nooit in de Russische Federatie was geweest (CGVS, p. 11). Toen uw vrouw met de verklaringen van haar ouders werd geconfronteerd, bleef ook zij ontkennen dat zij ooit in de Russische Federatie had verbleven (CGVS Elena, p. 5). Dit is natuurlijk niet verenigbaar met hetgeen uw schoonouders verklaarden.

Uit het voorgaande ontstaat een gegrond vermoeden dat uw echtgenote wel degelijk in de Russische Federatie heeft verbleven. Dit ondermijnt jullie verklaringen als zouden jullie sinds 2000 onafgebroken samen in Nagorno-Karabakh hebben gewoond. Daarenboven zou uw echtgenote volgens de verklaringen van haar ouders het Armeense staatsburgerschap hebben, wat in tegenspraak is met jullie bewering dat zij staatloos zou zijn. De vaststelling dat de verklaringen van uw schoonouders enerzijds en de verklaringen van u en uw vrouw anderzijds fundamenteel tegenstrijdig zijn, doet bovendien nog verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw recent verblijf in Nagorno-Karabakh noch aan uw bewering dat u daar in het leger zou hebben gediend. Er kan dus ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die zich daar zou hebben voorgedaan en waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Het Commissariaat-generaal besluit dus dat uw bewering als zou u worden vervolgd door de militaire overheden van Nagorno-Karabakh omdat u als een verrader wordt beschouwd niet geloofwaardig is.

Hoewel het Commissariaat-generaal u confronteerde met het feit dat uw recent verblijf in Nagorno-Karabakh niet geloofwaardig was, bleef u bij uw bewering dat u de afgelopen 19 jaar als staatloze in Nagorno-Karabakh hebt gewoond (CGVS, p. 11). Door deze houding stelt u de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid om een eventuele vrees te beoordelen ten opzichte van het land waar u dan wel hebt verbleven.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw partner, E.(...) G.(...) (O.V. 6.527.951), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw G.E., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u geen enkel staatsburgerschap bezit. U bent van Armeense origine. U werd op 23 augustus 1980 geboren in Baku, Azerbeidzjan. In 1988 ontvluchtte u Azerbeidzjan omwille van het etnisch geweld. U ging bij uw tante in de Armeense enclave Nagorno-Karabakh wonen. In 1999 ontmoette u uw partner, R.(...) K.(...) (O.V. 6.527.951), ook een etnisch Armeense vluchteling uit Azerbeidzjan. Uw man verklaart eveneens geen enkel staatsburgerschap te bezitten. U beweert dat u sinds 2000 onafgebroken samen met uw man in het dorp Thalich in Nagorno-Karabakh hebt gewoond.

Uw echtgenoot diende als beroepsmilitair in het leger in Nagorno-Karabakh. In het najaar van 2009 kreeg hij echter problemen. Op 28 oktober 2009 kwam uw man niet naar huis van de kazerne. Op 30 oktober 2009 kwam V.(...), een vriend van uw man, u zeggen dat uw man bij hem was ondergedoken. Diezelfde dag kwamen 3 à 4 militairen naar uw huis. Ze waren op zoek naar uw echtgenoot. De volgende dag vertrok u naar het huis van uw tante in hetzelfde dorp. Die nacht werd jullie huis in brand gestoken.

Op 3 november 2009 vertrok u uit Thalich. V.(...) bracht jullie naar Stepanakert, waar u overstapte in de laadruimte van een vrachtwagen. Met deze vrachtwagen reisde u tot België. U had geen reisdocumenten bij. U hebt er geen idee van door welke landen u reisde omdat u ingesloten zat in de vrachtwagen. Op 10 november 2009 kwam u aan in België. Op 16 november 2009 vroeg u asiel aan.

In België werd u herenigd met uw ouders, M.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991) en S.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991), die sinds 2004 in België verblijven. Hun asielaanvraag werd verworpen op 29 juni 2004. Uw broer, B.(...) G.(...) (O.V. 4.408.618), verblijft al sinds 1995 in België. Hij diende in 1995 een asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd geweigerd op 14 juni 2004.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, R.(...) K.(...) (O.V. 6.527.951). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal moest vaststellen dat het beweerde verblijf van uw echtgenoot in Nagorno-Karabakh niet geloofwaardig was. Na een grondig onderzoek naar de recente herkomst van uw echtgenoot bleek immers dat zijn kennis over de enclave Nagorno-Karabakh, waar hij volgens zijn verklaringen de afgelopen 19 jaar onafgebroken zou hebben gewoond, absoluut ontoereikend was. Er kon dus ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die uw echtgenoot daar zou hebben meegemaakt en waarop hij zich beriep om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Gezien u zich volledig baseert op de asielmotieven van uw echtgenoot, kan er bijgevolg ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal heeft in uw hoofde bovendien nog bijkomende argumenten om uw verblijf in Nagorno-Karabakh ongeloofwaardig te bevinden. Er bestaan immers ernstige aanwijzingen dat u in de Russische Federatie hebt gewoond.

Zo verklaarde u dat u sinds 2000 onafgebroken samen met uw echtgenoot in het dorp Thalich in Nagorno-Karabakh zou hebben gewoond. U verklaarde dat u in deze periode nooit ergens anders hebt verbleven (CGVS, p. 4). Ook uw echtgenoot beweerde dat u in deze periode Nagorno-Karabakh nooit hebt verlaten (CGVS R.(...), p. 5-6). Uit de verklaringen die uw ouders, M.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991) en S.(...) G.(...) (O.V. 5.598.991), in het kader van hun asielprocedure in 2004 aflegden, blijkt echter dat u destijds in de Russische Federatie woonde. Uw ouders vertelden immers dat u toen als secretaresse in Moskou werkte. Uw ouders zeiden dat ze bij hun vertrek uit

Armenië eerst naar u en uw zus in Moskou waren gereisd. Omdat u en uw zus echter niet in hun onderhoud konden voorzien, trokken zij vervolgens verder naar België (DVZ Maïs, p. 5, 14; CGVS Maïs, p. 3; CGVS S.(...), p. 5). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u niet wist waarom uw ouders dit hadden verteld. U hield vol dat u nooit in de Russische Federatie was geweest. Als verklaring voor deze tegenstrijdige versies, zei u dat u vader aan de ziekte van Parkinson lijdt en zich daarom misschien vergist had over uw verblijf in de Russische Federatie (CGVS, p. 5). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Bovendien moet er gewezen worden op het feit dat niet enkel uw vader verklaard had dat u in de Russische Federatie woonde, maar dat ook uw moeder verklaringen in die zin heeft afgelegd.

Uit het voorgaande ontstaat een gegrond vermoeden dat u wel degelijk in de Russische Federatie heeft verbleven. Dit ondermijnt uw verklaringen als zouden u en uw echtgenoot sinds 2000 onafgebroken samen in Nagorno-Karabakh hebben gewoond. De vaststelling dat de verklaringen van uw ouders enerzijds en de verklaringen van u en uw man anderzijds fundamenteel tegenstrijdig zijn, doet bovendien nog verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u - net als uw echtgenoot - geen enkel document voorlegt om uw verblijf in Nagorno-Karabakh te attesteren. Het document dat u wel voorlegt, namelijk uw geboorteakte, attesteert uw identiteit en het feit dat u geboren bent in Azerbeidzjan. Dit wordt in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken.

Het Commissariaat-generaal moet daarenboven opmerken dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u het Armeens staatsburgerschap zou bezitten.

Uit de verklaringen die uw vader aflegde, blijkt dat u in 2004 het Armeens staatsburgerschap had (CGVS M.(...), p. 3). Dit is strijdig met uw verklaringen als zou u sinds uw vertrek uit Azerbeidzjan in 1989 staatloos zijn geweest. Hoewel het Commissariaat-generaal oordeelt dat uw recent verblijf in Nagorno-Karabach niet geloofwaardig is, blijft u bij uw bewering dat u de afgelopen 19 jaar als staatloze in Nagorno-Karabach hebt gewoond. Door deze houding stelt u de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid om een eventuele vrees te beoordelen ten opzichte van het land waar u dan wel hebt verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) juncto artikel 2.2 van het Protocol van 1976 bij het voornoemde verdrag alsmede artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en ontwikkelen desbetreffend een aantal grieven. Eerste verzoeker wijst erop dat hij vanaf 2004 in het leger van Nagorno-Karabach tegen zijn wil werd gehouden. Hij wilde niets meer te maken hebben met het leger van Nagorno-Karabach en met Nagorno-Karabach zelf. Toen zij in 1988 Baku ontvlucht zijn, werden zij in Nagorno-Karabach heel slecht ontvangen door de aldaar wonende Armeense mensen. Armeniërs uit Azerbeidzjan spraken praktisch geen Armeens en werden in Nagorno-Karabach en Armenië als niet-Armeniërs bestempeld. Deze houding van Armeniërs uit Nagorno-Karabach tegenover Armeniërs uit andere delen van Azerbeidzjan is nog steeds sterk aanwezig in de maatschappij. Armeniërs uit Azerbeidzjan zijn nog steeds “tweedesort” mensen in Nagorno-Karabach en wonen volledig geïsoleerd, apart van de andere bevolking van Nagorno-Karabach. Dat verklaart de slechte kennis van verzoekers over de maatschappelijke gebeurtenissen in Nagorno-Karabach. Zij wisten niet en wilden niet weten van het leven in de maatschappij van Nagorno-Karabach vanwege de vijandige houding en discriminatie van de plaatselijke bevolking. Verzoeker zijn slechte kennis van gebeurtenissen in het leger is ook verklaarbaar door zijn wens het leger te verlaten en gedwongen verblijf in het leger. Bovendien wisselden hoogste officieren van het leger elkaar zo vaak af dat het niet mogelijk was om hun namen te onthouden. Ook roepen militairen elkaar in dit leger niet op hun naam maar op hun rang.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers' asielaanvragen op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen steunt. Zo werd *in casu* vastgesteld dat verzoekers beweerde verblijf in Nagorno-Karabach niet geloofwaardig is, gelet op verzoekers ontoereikende kennis over de enclave Nagorno-Karabach, waar hij de afgelopen 19 jaar onafgebroken zou hebben gewoond. Ook werd het niet geloofwaardig geacht dat verzoeker vanaf 1996 tot aan zijn vertrek in 2009 in het leger van de autonome Republiek

Nagorno-Karabakh zou gediend hebben. In hoofde van verzoekster werd zelfs vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat zij sinds 2000 in de Russische Federatie heeft gewoond en het Armeense staatsburgerschap zou hebben. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging. Verzoeker beweerde 19 jaar onafgebroken in de enclave Nagorno-Karabakh gewoond te hebben, maar zijn kennis hierover is fundamenteel ontoereikend om nog maar enig geloof te kunnen hechten aan zijn beweerde verblijf aldaar. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terzake vaststellen dat verzoeker nagenoeg niets bleek te weten over belangrijke politieke gebeurtenissen die de laatste jaren in de enclave hebben plaatsgevonden, noch over de geografie van Nagorno-Karabakh. Ook zijn kennis over Nagorno-Karabakh bleek op tal van andere vlakken absoluut ondermaats. Ook kon verzoeker toen hem gevraagd werd of hij zelf enkele gebeurtenissen kon opnoemen die de laatste jaren in de buurt van zijn woonplaats hadden plaatsgevonden, zoals bijvoorbeeld gevechten, natuurrampen, ongelukken, nieuwe wegen of gebouwen, feesten, etc., geen enkel concreet voorbeeld geven. De desbetreffende gedane vaststellingen in de bestreden beslissing doen dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker zijn verblijf in Nagorno-Karabakh. De door verzoeker ingeroepen verschoningsgronden – onder meer dat hij vanwege de vijandige houding en discriminatie van de plaatselijke bevolking niets wist en wou weten van het leven aldaar – kunnen geenszins overtuigen. Indien verzoeker werkelijk de afgelopen 19 jaar ononderbroken in Nagorno-Karabakh zou hebben gewoond en gewerkt, dan mag redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte is van een aantal elementaire zaken over dit gebied zoals onder meer recente gebeurtenissen en geografie. Hetzelfde geldt voor iemand die beweert vanaf 1996 tot aan zijn vertrek in 2009 in het leger van de autonome Republiek Nagorno-Karabach gediend te hebben. Ook dienaangaande kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker belangrijke militaire incidenten en militaire aangelegenheden kan toelichten, teneinde zijn werkzaamheden aannemelijk te maken. Het feit dat verzoeker daar gedwongen zou verbleven hebben, de officieren vaak wisselden en men elkaar aansprak bij de rang, is geenszins een aanvaardbare verschoningsgrond voor de vastgestelde gebrekkige kennis. De vragen die in dit verband aan verzoeker gesteld zijn, kunnen allerm minst ingewikkeld te noemen zijn en verzoeker brengt geen argument aan waarmee hij kan aantonen dat deze vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad beaamd en overgenomen. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet. Op basis van deze vaststellingen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordelen dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verblijf in Nagorno-Karabakh noch aan zijn bewering dat hij daar in het leger zou hebben gediend. Er kan dus ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die zich daar zouden hebben voorgedaan en waarop verzoekers zich beroepen om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER